

יציאות השבת פרק ראשון שבת

יג.

עין משפט
נר מצוה

ק א ב מ"ט שם הלכה טו
טור ש"ע שם שפ"ק 1:
קא ב מ"ט פ"א מלכות
אקרי פ"א הלכה יז
ופ"ו מלכות טומאת אובלין
הלכה יא סגמ לאון ק"א
טו"ש"ע י"ד ס"מ ק"א שפ"ק
ג:
קב ד מ"ט פ"א מלכות
פ"ק שם טו"ש"ע שם
שפ"ק 1:
קג ה מ"ט פ"א מלכות
אקרי פ"א הלכה יז
סגמ לאון ק"א טו"ש"ע ש"ע
ס"מ כה שפ"ק 1:

מוסף תוספות

א. מירושלמי לסיפא רבא
היכן התנוקות קורין אבל
הוא לא יקרא, י"ל. מוס'
ה"ל"ש. ב. לעולם (אמר ר'
פרת) שכן תורה אינו
אסור אלא קריבה של גלוי
ערוות אבל. מוס' פ"ו ח.
ג. ונ"א"כ הוא בבגדו והיא
בבגדה אפי' מדרבנן לכתב
למיגור. מוס' ה"ל"ש. ויכון
דכן ליכא לפרושי קרא
דיוקאל הוא בבגדו והיא
בבגדה בערוות. ורבנן הוא
דאסור קירוב בשר, ואסור
ג"כ הוא בבגדו והיא
בבגדה בערוות, ודילמא
באשתו נהו קירוב בשר
גזרו אבל לא כשהוא
בבגדו והיא בבגדה.
י"ע"כ"ל. ד. ת"ד. מוס'
ה"ל"ש.

רב נסים גאון

מתיבי רבן שמעון בן
גמליאל אמרי תנוקות
מסדרין פשויותיהן לאור
הני. זאת התיבנות פירוק
עליה ב' פירוק בתלמודו,
ובתלמוד ארץ ישראל
פירוק פרוק אחר הובי
ציותי לכתבו בכאן, וכך
אמרו אילין בעו דטיפי
בוצינא ואילין לא בעי
דיטיפי בוצינא. ופי' דבריהם
כיון התנוקות פירוקין מן
הקריאה וריאהו שיכבה
הנו וזאת כטוהים בהן
כי הם לא יטו את הגו
ולפיכך הותר להם לקרות
לאור הנו דליכא למיחש
שמה יטו, אבל החון לא
יקרא דחיישין שמה יטה
לפי שלא ירצה שיכבה
הנו לפיכך (אין) מבטלין
התנוקות מן הקריאה.
בוא וראה עד היכן פרצה
טורה בישראל. פירוש
בגמ' דבני מערבא כי
וו המלה למדנה ממה
שאמר הכותב (ובא"ש י'
כי מטע אשר היה לך
לפני יפריץ לרוב, כלומר
מרב שפשמרין ישראל
הטהרות ורוב שמודיהוין
מליצי ומליקרב דלבר
שגורם לטומאה.

מיתבי התנוקות של בית רבן מסדרין פשויותיהן ב'. אומר
הר"ם לפי הקונטרס שפי' צממני החון רואה היכן
התנוקות קורין לאור הגו לא דלא פריץ ליה מממתי"א משום דליכא
למימר דקורין צאיסור ואין מוחין בידם אצל הכה דקמני מסדרין
משמתי"א לעשות כן:

רבא אמר רב עם הארץ מעשרין
הן. וז"ל החמירי' צפרק
צמלא דקוטה (דף מה). שיזמון כהן
גדול גזר על הדמאי לפי ששלח בכל
גזול ישראל וראה שלא היו מפרשיין
אלא תרומה גדולה בלבד וי"ל דה"ק
שלא היו מפרשיין כולם אלא תרומה
גדולה אצל רובן היו מעשרים והא
למשו הכה טפי למיעוט מצמקום
אחר משום דהו"א מיעוט דשמיט
טובא והיו הרבה נכשלים ומה שקשה
לדני' דלדני' ודבא דלדבא מפורש
צפ"ב דכחצות (דף כה. וספ) גבי
חיישינן לגומליס: **מה** אשת רעהו
הוא בבגדו והיא בבגדה אסור.
והתם סגמא הוא לאסור לפי שיצרו
מוקפו ומתגבר עליו ציומר ורש"י פי'
אפי' צימוד נמי אסור מדלוריימא
ואין נראה דמשמע דרזיה לאסור
יחוד צנדה תימה ליחוד לאסור מן
המורה לא ילפי' מאשמת איש ושרי
צנדה כדמצינן סוגה צשוטיס (סנהד'
פ"ד ה). והוא צנגדו והיא צנגדה
ללא חור אפי' צנדה צנדה איש אלא
מדצנן אסור צנדה מתיקשא טפי
הוא לן למיסר יחוד מתיקשא ולמישרי
הוא צנגדו והיא צנגדה צנדה יחוד
כגון שפתח פתוח לכה"ר מסוגה
צשוטיס: **ופריגא דר'** פדת
דא"ר פדת לא אסרה תורה **לא** אלא ב'.
תימה מנא ליה דפליגי דילמא^א מדרבנן
כאן כיון דמלוריימא לא אסור אלא
תשמיש ממש מדרבנן לא אסור אלא
קירוב צפר^ב לא נהירא דמסתמא לא
הוצה ועוד וכי לית ליה דאשת רעהו
הוא צנגדו והיא צנגדה אסור ומפרש
ר"ת דפליגא דר' פדת דכיון דלא
אסרה תורה אלא קריבה של גלוי
ערוות בלבד א"כ אין לנו לאסור
ולגזור אלא כעין שאסר הכתוב דהיינו
דיעות צנדה שנינו כגון לא יאכל הזכ
עם הזנה אצל הוא צנגדו והיא
צנגדה דליכא דיעות ושנינו לא יאסור
ר' פדת דאפי' צנדה איש הוא צנגדו
והיא צנגדה שרי ור"י פי' ופליגא דר'
פדת דתו לית ליה דלא שייך לשון
קריבה אלא בגלוי ערוות ממש וא"כ
ואל אשה נדה לא יקרב היינו תשמיש
ממש שוב אין ללמוד צהיקשא מאשת
איש לאסור הוא צנגדו כו' לאפוקי
לשון קריבה ממשעמוטו ודוחק הוא
דהא אשת רעהו לא תמא משמע

ואימם רבן עליהן. אין פושטין יד לשום דבר ואפי' צמול אלא על
פי רבן: **פרגה**. גזירה כמו ופרגת ימיה וקדמה (בראשית כח): **שלא**
שינו לא יאכל עטור עם הטמאה. מפני הערוה לפי שלא הולכין
לכך שכולן אובלין מוליהן צטהרה היו ולא היו אובלין עם נשותיהן
טמאות: **אטו זכ פרוש לאו דברים**
עמאין קאכיל. והלא כל מגעו טמא:
מעשרין הן. ולא גזרי' גזירה לגזירה:
שפיטין עם צנעה. צמטה כגון
שהוא טמא דליכא למיחש משום
טהרה או צומן הזה שאין צו טהרה
מני מישי' להרגל עזירה או דילמא
כיון דליכא היכרא מדכר דכרי: **על**
השולחן. שאוכל עליו מותר להניח
בשר העוף אצל הכנייה דקסברי צית
שמאי בשר עוף צמלז לאו דלוריימא
ולא גזרי' העלאה אטו אכילה: **ואינו**
נאכל עמו: וז"ה אומרים כו'.

ש"מ לאסור: **דליכא דיעות**. שני
צני אדם שיזכירו זה לזה. וה"ה נמי
דמצי לשנויי דליכא שינוי להיכרא
ומיהו דעדיפא נקט דלפי' דיעות
ליכא: **שאין מעינין**. דלא אחי מד
למשקל ממצנניה ומיכל: **אכל מכירין**.
אסור. ואשה ובעלה [נמין] מכירין זה
את זה וש"מ לאסור: **שינוי ליכא**.
שכולין צדקן אכילה: **איכא שינוי**.
שאין דרך לישן אלא צקירוב צמר
כדמצינן שחרה כסומה ועונתה^א ואמר
מר שאר זה קירוב צמר שחם אמר
אי איפשי אלא היא צנגדה והוא
צנגדו ויולי' ומן כטובה צמס' כטובות
(פ"ד דף מה). **אל הסריס לא אכל**
צפרק אלו הן הסרפיין צסנהדרין (דף
פה). מפרש ליה שלא נתפרנס בזכות
אבות שלא הולך לכך לפי שהוא נדיק:
מה אשם רעהו כו'. לאסור לן יחוד מן
המורה צקדושיין (פ"ד דף פ): **מאחין**
בן אמן^ב: **ופליגא**. דרבי יוסף דפסע
מדרשה דהאי קרא לאיסור ארצי
פדת: **גילוי ערוות**. תשמיש ממש ושאר
קורבה ואפי' קירוב צמר מדרבנן והיא
צנגדה אפי' מדרבנן ליכא למגזור:
ושימש

שני אכסנייים. אין לחוש
שאלו זה משל פסיו (חורין)
ק"א. חדייהו. חוה. אבי
דייהו. מונעומיהו. דרך נני
אדם ששאלין מציט הסמט
מיה הוא טשא ללבו וללמו
ולגדלו ממש פארטיס או
צמס דיו משום כבוד (ע"י).

א) מסופת פ"א (3) שם.
ג) לקמן. כה מכוונת. כד. גיטין
ס"א. וצ"ל לה: ממוחם לא.
ד) חולין ק"א: ערוי פ"ה מ"ב.
ה) חולין ק"א: ח"ו פ"ו ח.
ו) נפסחיס ח"ו ד"מ כ"ב. ע"ו
ז. ח. נע. יבמות מ"ג.
ח) חל"י פ"ב.
ט) צבדלרי' פ"ב ח"ו שקלא
הרבה ושנה הרבה וכו' וי"א
כרי"ף והל"ש. י' ע'גמות
כ"א. י' דברים י"ג. ו' ע"י
ציולו יומר צמס' סנה"ל.
ד"ה ממוחיה. ח) נפסחיס
ש"ס ח"ו ר"כ חל"ה.

תורה אור השלם

1 אל הדרים לא אכל
ועניו לא נשא אל גלוי
בית ישראל ואת אשת
רעהו לא שפא ואל אשת
גדה לא יקרב:
יחזקאל ח' י
2 איש איש אל כל שאר
בשרו לא תקרבו לגלות
ערוה אני י: יקרא ח' י
3 לא תהבה את י ארצך
לשמע בקול גלויקה בן י
הוא תיקו וארץ ארץ
לשבת על האדמה אשר
נשבע י לאבותי לאבדכם
ליצחק וליעקב לתת
לקחם:
דברים ל' כ

מוסף רש"י

שני אכסנייים. אין לחוש
שאלו זה משל פסיו (חורין)
ק"א. חדייהו. חוה. אבי
דייהו. מונעומיהו. דרך נני
אדם ששאלין מציט הסמט
מיה הוא טשא ללבו וללמו
ולגדלו ממש פארטיס או
צמס דיו משום כבוד (ע"י).

רבינו הגנאל

כיוצא בו לא יאכל הוב
עם הוב. בוא וראה
עד היכן פרצה [טורחין]
בישראל (שלא שינוי לא
יאכל טהור עם הטמאה אלא
לא יאכל הוב עם הוב).
כיוצא בו לא יאכל זכ פרוש
ע"כ עם הארץ שמה יז
רגיל אצלו ויאכילנו בימי
טהרות דברים טמאים, אבל
לדברים שאינם מתוקנים
לא חיישינן דאמר רבא רוב
עמי הארץ מעשרין הן.
איבעיא להו נידה מהו
שתישין עם בעלה היא
בבגדה והוא בבגדו. ובעי
רב יוסף למפשטא מהא
דחנן בשחיטת חולין פרק
כל הבשר, הנוף עולה
עם הגבינה על השולחן
ואינו נאכל כו', ונדחה
זו. ופשטנא מהא דהדיב
ואת אשת רעהו לא תמא
ואל אשה נדה לא יקרב,
מקיש אשתו נדה לאשת
רעהו, מה אשת רעהו
הוא בבגדו והיא בבגדה
אסור אף אשתו נדה כיוצא
בהן, ואף על גב דפליגא
דר' פדת. ומיהו עוברא נמי
דההוא דקרא ושנה

תשמיש ממש ואפילו הכי אסרי' הוא צנגדו והיא צנגדה: **ופריגא** דידיה אדרייה. והוא היה יודע צעממו שלא יבא לידו
הכרוה שצדיק גמור היה כדלמינן צפרק צ' כשורא למי וחי לא לא והספיר לא חש לפרש ולהאריך כאן למה היה עושה:
מהו למעבד הכי א"ל אי דמיא לכוין כי כשורא למי וחי לא לא והספיר לא חש לפרש ולהאריך כאן למה היה עושה: